

Ту съ гласъ грѣмливъ ревеше къмъ буйнитѣ момчета.
Кат' мълнията страшень, кат' бурята сърдитѣ!

Балкана съ грѣмъ бѣ пълень, въздуха съ димъ прѣтварень.
Врагътъ оставя боя и трупове безъ брой!
Побѣда! Гордѣ е левътъ!... Крушумъ писна коварень,
И пада кървавъ, блѣдень Редакция герой!

Падна!! И взоръ му огненъ, угасналъ се прѣтвори.
Лицето му увѣна, бѣга му хубостѣта;
Той пакъ откри клепачи, зина да проговори
И думата замръзна на ледни му уста.

И думата не чу се!... Що ли бѣ щялъ да каже?
Дали това било е последния му стонъ?
Дали той своята мжка искалъ е да искаже?
Или туй бѣше „сбогомъ“ на родний небосклонъ?

Или е щялъ да викне сждбата да проклина?
Или е щялъ да стрѣлне тирана съ погледъ бръзъ!
Ил' щялъ е да прѣвржчи на скръбна си дружина
И страшната си клетва и страшната си мѣсть?

Загина той, издѣхна, убитъ посрѣдъ Балкана!
На думата си мжжка остана вѣренъ той;
Въ борба живѣ съсъ мрака, съсъ злото и съ тирана,
И пакъ въ борба загина подъ прѣпореча свой.

Загина пълнъ съ надежди, отъ ударъ безпощадень,
Кога народа мреше въвъ бой, въ огънь и въ страхъ;
Загина той отчаень, катъ тигъръ кръвожаденъ,
Прѣди да стѣпче едно убийцата си въ прахъ!

V.

Какви безцѣнни жертви и жертви безполезни!
Какви надѣжди скжпи угаснахъ тозъ пѣтъ!
Какви народни сили!... Какви души желѣзни,
Какви сърдца горѣщи прѣстахъ да туптѣтъ!

Тукъ Ботевъ, тамъ Бенковски залѣни въ кръвъ издѣхвѣтъ,
И Каблешковъ, и Воловъ умиратъ съ горда скръбъ,
И толкозъ мже силни въ гробовѣтъ заглѣхвѣтъ,
И толкозъ отборъ момци — свалени като съ сръпъ!

Но що би могълъ робѣтъ, подъ звѣрски ногте давенъ,
Съ безсилната си ярость и съ голи си рѣцѣ?